

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **KA Contracting ČR s. r. o.**, se sídlem Praha 1, Truhlářská 13-15, zastoupeného JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou se sídlem Praha 1, Platněřská 2, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 2. 8. 2010, č. j. 04543-12/2009-ERU,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 2. 8. 2010, č. j. 04543-12/2009-ERU, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 10 640,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Moniky Novotné, advokátky se sídlem Praha 1, Platněřská 2.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u zdejšího soudu domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 2. 8. 2010, č. j. 04543-12/2009-ERU.

I. Podstata věci

Rozhodnutím předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 2. 8. 2010, č. j. 04543-12/2009-ERU, byl zamítnut žalobcův rozklad proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (žalovaného) ze dne 16. 4. 2010, č. j. 04543-9/2009-ERU. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal, že žalobce porušil cenové předpisy podle § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1999 Sb., o cenách, tím, že nerespektoval cenovými orgány stanovený závazný postup při tvorbě ceny tepelné energie a při její kalkulaci podle § 6 zákona o cenách při sjednávání předběžných cen tepelné energie pro rok 2009, uplatňované u svých odběratelů tepelné energie v cenové lokalitě „Louny“ v období od 1. 1. 2009 do 20. 7. 2009, a to

1. zahrnutím nákladu na tvorbu opravných položek k pohledávkám za jedním z odběratelů tepelné energie do předběžné kalkulace ceny tepelné energie pro rok 2009, a to ve výši 760 000 Kč, což neodpovídá závazným pravidlům stanoveným v cenovém rozhodnutí ERÚ č. 7/2008 (dále též „cenové rozhodnutí“) – bodu 1.1, neboť do ceny tepelné energie lze promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a DPH, a bodu 1.2, neboť v ceně tepelné energie lze uplatnit pouze ekonomicky oprávněné náklady podle § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, nezbytně související s výrobou nebo rozvodem tepelné energie v kalendářním roce,
2. nesprávným rozdělením stálých nákladů mezi jednotlivé úrovně předání tepelné energie v poměru tepelných příkonů na primární a sekundární straně rozvodů tím, že u příkonu na sekundární straně rozvodů nebyl zohledněn úbytek tepelného výkonu vlivem tepelných ztrát sekundárních rozvodů, čímž došlo ke znevýhodnění odběratelů na primární straně rozvodů a rovněž k porušení bodu 2.3 cenového rozhodnutí ERÚ č. 7/2008, podle něhož kalkulace ceny tepelné energie může obsahovat pouze ekonomicky oprávněné náklady odpovídající příslušné úrovni předání tepelné energie,
3. uplatňováním jiného příkonu pro stanovení stálé složky ceny tepelné energie než je součet sjednaných příkonů s jednotlivými odběrateli, a tím porušení bodů 3.1 a 3.4 cenového rozhodnutí ERÚ č. 7/2008,
4. nesjednáním konkrétní výše proměnné složky ceny tepelné energie kalkulované k 1. 1. 2009 s odběrateli ve smlouvě o dodávce tepelné energie, a tím porušení § 1 odst. 2 zákona o cenách a bodu 3.1 cenového rozhodnutí ERÚ č. 7/2008.

Za to uložil žalovaný podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách žalobci pokutu ve výši 80 000,-Kč.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce předně namítá nesoulad mezi § 2c písm. a) zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, podle něhož žalovaný vykonává působnost při kontrole cen v oblasti energetiky, a § 3 odst. 3 téhož zákona, podle něhož provádí kontrolu nad dodržováním cenových předpisů Státní energetická inspekce. Žalobce má zato, že oba zmíněné orgány jsou podle citovaných ustanovení oprávněny provádět cenovou kontrolu v oblasti energetiky a oba ji také provádějí. Podle žalobce je tedy namístě postupovat podle § 133 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004

Sb., správní řád, případně věc řešit v kompetenčním řízení před Nejvyšším správním soudem. Tuto cestu žalobce žalovanému navrhoval, avšak žalovaný ji odmítl s tím, že mezi ním a Státní energetickou inspekcí nevznikl kompetenční spor. Podle žalobce tím došlo k porušení zásady legality.

Žalobce dále namítá, že žalovaný jako podklad pro vydání správního rozhodnutí použil i regulační výkazy získané od držitelů licencí. S těmito výkazy se však žalobce nemohl seznámit, neboť nejsou součástí správního spisu. Součástí spisu jsou toliko přehledy vypracované žalovaným na základě těchto výkazů. Přestože z výkazů získává žalovaný, jak sám uvádí, informace o ceně tepelné energie a velikosti nákladových položek, které mu slouží k porovnání ekonomicky oprávněných nákladů v ceně tepelné energie. Žalobce z tohoto důvodu považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť není možné přezkoumat správnost úvah žalovaného. Předmětnými výkazy měl žalovaný nepochybně provádět důkazy, avšak ve spisu nejsou obsaženy ani tyto výkazy ani záznam o provedení důkazu podle § 53 odst. 6 správního řádu. Žalobci tak bylo znemožněno seznámit se s podklady rozhodnutí.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že opravná položka k pohledávkám (uznatelná jako náklad snižující základ daně) není považována za ekonomicky oprávněný náklad v kalkulaci ceny tepelné energie. Názor žalovaného, že se musí jednat o náklady, které nezbytně souvisí s výrobou nebo rozvodem tepelné energie, je nepřijatelný, neboť poškozuje dodavatele tepla. Žalobce poukazuje na to, že neuznat opravnou položku mohl žalovaný až od 1.1.2010, neboť od tohoto data omezuje cenovým rozhodnutím možnost uplatnění ekonomicky oprávněných nákladů ve formě opravných položek k pohledávkám. Cenová rozhodnutí pro rok 2009 opravné položky nijak neregulují a přístup žalovaného tak představuje pravou retroaktivitu. K ekonomicky oprávněným nákladům poukazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2008, sp.zn. 2 Afs 109/2007. Podle žalobce za situace, kdy žalovaný opravnou položku odmítá uznat jako ekonomicky oprávněný náklad, bylo by jediným správným postupem navýšit o danou částku položku zisk. Jedině tak lze zajistit, aby podnikání žalobce nebylo ztrátové. Tuto námitku žalobce uplatnil v rozkladu a předseda žalovaného se k ní nijak nevyjádřil.

Podle žalobce žalovaný pochybil i v tom, že jeho námitky, týkající se rozdělení stálých nákladů mezi jednotlivé kalkulace ceny tepelné energie, označil za polemiku, aniž by se jimi věcně zabýval a zdůvodnil, proč je považuje za nedůvěryhodné. Pokud žalovaný uvedl, že při dělení stálých nákladů žalobce na rozdíl od proměnných nákladů nezohledňuje skutečnost, že při rozvodu tepelné energie dochází k tepelným ztrátám, které se projevují úbytkem distribuovaného množství tepelné energie, jedná se o závěr učiněný až v rozhodnutí napadeném rozkladem, k němuž se žalobce nemohl během kontroly vyjádřit. To je v rozporu se žalobcovými právy. Předseda žalovaného se přitom k této námitce nijak nevyjádřil.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že by pro posouzení způsobu sjednání ceny tepelné energie bylo rozhodující cenové rozhodnutí. Podle žalobce je rozhodující zákon. Žalobce má za to, že předběžnou cenu sjednal na začátku roku v souladu se

zákonem o cenách. Způsob, který použil je podle jeho názoru dostatečně určitý. Nelze přitom vyjádřit cenu konkrétně v Kč/GJ, jak požaduje žalovaný, neboť se cena zemního plynu, která činí cca 95% proměnných nákladů, během roku několikrát mění. Žalovaný pominul, že základní složka ceny (stálé náklady a zisk) je stanovena v ukazateli Kč/kW, je neměnná a v kupní smlouvě je uvedena konkrétní částkou.

Žalobce nesouhlasí ani s upravenou kalkulací ceny tepelné energie podle žalovaného. Žalobce má za to, že správně označil vyrobenou a dodanou tepelnou energii položkou „nákup tepelné energie“, neboť jiná vhodná položka v kalkulaci ceny stanovena není. Názor žalovaného, že je třeba rozdělit všechny náklady na výrobu není správný a nemá oporu v zákoně. Pokud by žalobce hodnotu dodané a naměřené energie rozepsal, porušil by § 78 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon).

Žalobce dále zpochybňuje údaje ve sloupci 4 tabulky dle Protokolu č. 01560/2009-ERÚ, zejména pak údaj 891,48 Kč/kW a 570,07 Kč/GJ. Závěrem setrvává na svém názoru, že stálá složka ceny „je stanovována a vázána na instalované příkony v soustavě CZT v souladu s cenovými rozhodnutími“. Pro dělení stálých nákladů mezi primární a sekundární části kalkulace je používán na sekundární straně příkon 2400 kW, bez ohledu na to, že je ve smlouvách sjednán příkon 2200 kW. Ve VS je totiž instalován příkon 2400 (200kW pro pokrytí ztrát tepelného výkonu). Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.

Dne 18. 1. 2011 podal žalobce doplnění žaloby, v níž zpochybňuje „průměrování“ v energetickém odvětví. Poukazuje k tomu na neporovnatelnost cenových soustav i lokalit. Dále upozorňuje na „překotné“ změny pravidel regulace a na její nekonceptnost. Přikládá grafy týkající se statistického zjišťování žalovaného za rok 2008, z nichž podle jeho názoru plyne, že ani žalovaný není schopen stanovit limit výsledné ceny plynu a podíl paliva a ostatních nákladů při statistickém zjišťování za rok 2008. Navíc žalovaným prezentovaný zisk 3 % je tak nízký, že s ním nelze provozovat tepelnou soustavu. Žalovaný také podíl skutečných nákladů včetně zisku počítá včetně DPH. Podle žalobce tak regulační výkazy, které byly jedním z podkladů napadeného rozhodnutí, jsou nekvalitní a nevěrohodné. Na svém procesním stanovisku vyjádřeném v žalobě setrval i v následně podané replice a po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a svoje rozhodnutí považuje za zákonné. Obsáhle se vyjádřil ke všem žalobním námitkám a shledal je nedůvodnými. Vzhledem k tomu navrhl žalobu zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu

přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce předně namítá, že provádět cenovou kontrolu v oblasti energetiky může vedle žalovaného i Státní energetická inspekce.

Podle § 2c písm. a) zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění do 17. 8. 2011, které na danou věc dopadá, Energetický regulační úřad vykonává působnost při uplatňování, regulaci, sjednávání a kontrole cen v oblasti energetiky.

Podle § 3 odst. 3 citovaného zákona ve znění do 17. 8. 2011 Státní energetická inspekce provádí kontrolu dodržování cenových předpisů v energetice.

Z uvedeného je zřejmé, že v rozhodnou dobu skutečně zmocňoval zákon č. 265/1991 Sb. ke kontrole cen v energetice jak žalovaného, tak Státní energetickou inspekci. Soud rovněž souhlasí se žalobcem, že úprava, která dává tutéž pravomoc více státním orgánům, není vhodná, neboť může docházet ke sporům o věcnou příslušnost. Na druhou stranu se soud shoduje se žalovaným, že v daném případě k takovému sporu nedošlo, neboť ze spisu není zřejmé, že by kontrolu cen u žalobce prováděla vedle žalovaného i Státní energetická inspekce. Ostatně ani žalobce nic takového netvrdí. Za tohoto stavu tedy nelze hovořit o existenci sporu o věcnou příslušnost, při níž měl žalovaný postupovat podle § 133 správního řádu nebo dokonce vyvolat řízení podle s.ř.s., jak namítá žalobce, a to bez ohledu na to, že by se o kompetenční konflikt jednat nemohlo, neboť by nevznikl mezi ústředními správními úřady. Přestože tedy soud v obecné rovině považuje právní úpravu zakotvenou v zákoně č. 265/1991 Sb. účinnou v době rozhodování žalovaného za přinejmenším nevhodnou, nejedná se o skutečnost, která by jakkoli atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí. V dané věci prováděl kontrolu cen toliko žalovaný jako věcně příslušný správní orgán podle § 2c písm. a) zákona č. 265/1991 Sb. Žádný jiný správní orgán tutéž kontrolu neprováděl a ke sporu o věcnou příslušnost tedy nedošlo. Současně nedošlo ani k porušení zásady legality, neboť žalovaný měl k provádění cenové kontroly jasné zákonné zmocnění. Tuto námitku tedy soud důvodnou neshledal.

Soud na okraj poznamenává, že zákon č. 265/1991 Sb. ve znění účinném od 18. 8. 2011 již obsahuje § 3 odst. 3 odlišného znění a opravňuje Státní energetickou inspekci toliko k provádění kontroly dodržování cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů.

Žalobce dále namítá, že žalovaný jako podklad pro vydání správního rozhodnutí použil i regulační výkazy získané od držitelů licencí, které však nejsou součástí správního spisu. Žalovaný k tomu poukazuje na to, že těmito regulačními výkazy nebyl prováděn důkaz a na informacích z těchto výkazů není obsaženo žádné zjištění žalovaného ve vztahu k porušení § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách.

V daném případě není mezi účastníky řízení sporu o tom, že předmětné regulační výkazy nejsou součástí správního spisu, a ani o tom, že se s nimi žalobce během správního řízení neseznámil.

Soud předně souhlasí se žalobcem, že je nezbytné, aby veškeré podklady, o něž správní orgán opírá svoje rozhodnutí, byly trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu. Jednak je to potřebné k tomu, aby se účastník správního řízení mohl s podklady správního rozhodnutí řádně seznámit a vyjádřit se k nim a jednak je úplnost podkladů nezbytná k provedení řádného soudního přezkumu, je-li správní rozhodnutí napadeno správní žalobou. Chybí-li totiž ve správním spisu klíčové podklady, které jsou nutné k posouzení postupu žalovaného správního orgánu, nemá správní soud možnost přezkoumat zákonnost takového postupu a je zásadně třeba uzavřít, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu.

V daném případě však žalovaný namítá, že předmětnými regulačními výkazy nebyl ve správním řízení prováděn žádný důkaz a na informacích získaných z těchto výkazů není postaveno ani žádné zjištění žalovaného.

Soud k tomu z rozhodnutí žalovaného vydaného v prvním stupni správního řízení zjistil, že žádný z výroků napadeného rozhodnutí se skutečně přímo neopírá o zjištění, která mohl žalovaný získat z regulačních výkazů. Žalovaný na regulační výkazy, resp. na informace z nich zjištěné odkazuje v odůvodnění svého rozhodnutí, kde na str. 5 uvádí, že u výrobní režie byla celková hodnota uvedená žalobcem snížena o 760 000 Kč na opravné položky. Výše položky kalkulace „Zisk“ byla zachována kontrolními pracovníky ve stejných hodnotách tak, jak je uvedl žalobce. Žalobcem uplatněná výše zisku nepřekračuje obvyklou výši zisku u srovnatelných dodavatelů tepelné energie a celková uplatňovaná výše této položky je záporná. Kontrolní pracovníci při porovnávání výše zisku vycházeli z regulačních výkazů zaslaných od srovnatelných dodavatelů, kteří vyrábějí tepelnou energii ze zemního plynu, jejich roční objemy dodávek činí 10 000 až 50 000 GJ a provozovaný majetek je v jejich vlastnictví. Dále na str. 10 prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvádí, že kontrolní pracovníci při porovnávání zisku v kalkulaci ceny tepelné energie vymezili subjekty, s nimiž byla kontrolovaná osoba srovnávána.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že se informace z regulačních výkazů sice neodrazily ve výrocích napadeného rozhodnutí, neboť žádné ze shledaných porušení cenových předpisů není opřeno o zjištění získaná z regulačních výkazů (žalovaný ve vztahu k závěrům o porušení cenových předpisů nesrovnával podmínky u žalobce oproti podmínkám jiných provozovatelů). Na druhou stranu je ale z rozhodnutí zřejmé, že při celkovém posuzování věci žalovaný z informací získaných z regulačních výkazů vychází. Ve vztahu k položce „Zisk“ totiž žalovaný jednoznačně na zjištění z regulačních výkazů odkazuje a shledává tuto položku ve výši obvyklé, jak ji vykazují ostatní srovnatelní dodavatelé. Za tohoto stavu bylo tedy nepochybně namístě, aby předmětné regulační výkazy součástí správního spisu byly. Podklady rozhodnutí, které mají být součástí správního spisu, totiž nejsou toliko ty podklady, z nichž správní orgán dovozuje porušení právních předpisů, ale i ty, z nichž ve

správním řízení zjišťuje, že k porušení právních předpisů nedošlo. Zjednodušeně řečeno podkladem správního rozhodnutí jsou veškeré podklady, z nichž správní orgán během správního řízení vycházel a zjistil pro rozhodnutí ve věci relevantní informace. Pokud tedy v daném případě žalovaný mj. posuzoval, zda žalobce stanovil v souladu s cenovými rozhodnutími výši položky „Zisk“, bylo namístě, aby podklady, z nichž tuto zákonnost dovozoval (tedy regulační výkazy), byly součástí správního spisu.

V daném případě tomu mělo být tím spíše, pokud je v žalobě obsažena námitka zpochybňující postup žalovaného ve vztahu k položce „Zisk“. Pokud totiž žalobce namítal, že za situace, kdy žalovaný opravnou položku odmítá uznat jako ekonomicky oprávněný náklad, bylo by jediným správným postupem navýšit o danou částku položku „Zisk“, je pro posouzení důvodnosti této námitky třeba znát důvody, které žalovaného vedly k závěru, že není namístě položku „Zisk“ navyšovat, a rovněž mít k dispozici podklady, z nichž žalovaný vycházel. Ani jedna z podmínek přezkumu této námitky přitom není v daném případě splněna. Tuto námitku žalobce uplatnil v rozkladu v návaznosti na námitku zpochybňující vyloučení opravné položky k pohledávkám z ekonomicky oprávněných nákladů (na str. 4 rozkladu), avšak předseda žalovaného se k ní v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil. Zabýval se toliko otázkou posouzení opravné položky k dlouhodobě neuhrazeným pohledávkám jako ekonomicky neoprávněného nákladu, nijak se však nevyslovil k tomu, že v případě nezařazení této opravné položky mezi ekonomicky oprávněné náklady je namístě navýšit o danou částku položku „Zisk“. Jeho názor na tuto otázku přitom není zřejmý ani z kontextu napadeného rozhodnutí.

Za této situace soud nemá jak předmětnou žalobní námitku posoudit a musí uzavřít s tím, že je skutečně napadené rozhodnutí ve vztahu k otázce stanovení položky „Zisk“ nepřezkoumatelné. Soud přitom nemohl postupovat tak, že by si regulační výkazy vyžádal od žalovaného a provedl jimi důkaz, neboť s ohledem na zřejmou rozsáhlost těchto podkladů by tím nepřipustně nahrazoval činnost žalovaného.

Soud pouze dodává, že na povinnosti žalovaného učinit veškeré podklady, o něž opírá svoje rozhodnutí, trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu, nemá žádný vliv to, zda žalobce využije možnosti seznámit se s těmito podklady a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu či nikoli. I za situace, kdy se žalobce s podklady rozhodnutí neseznámí, je totiž třeba, aby správní spis obsahoval veškeré pro rozhodnutí ve věci relevantní podklady, mimo jiné proto, aby v případě, že je napadené správní rozhodnutí napadeno žalobou, soud mohl zákonnost postupu žalovaného řádně přezkoumat.

Tato dílčí nepřezkoumatelnost však nebrání posouzení dalších žalobních námitek.

Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že opravná položka k pohledávkám (uznatelná jako náklad snižující základ daně) není považována za ekonomicky oprávněný náklad v kalkulaci ceny tepelné energie.

Podle § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009, které na daný případ bylo aplikováno, prodávající poruší cenové předpisy, jestliže nerespektuje cenovými orgány stanovený maximální rozsah možného zvýšení cen, maximální podíl promítnutí změny cen určených vstupů nebo závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci podle § 6, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1 tohoto zákona.

V souladu s § 6 zákona o cenách spočívá věcné usměrňování cen ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen. Tyto podmínky jsou a) maximální rozsah možného zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, nebo b) maximální podíl, v němž je možné promítnout do ceny zvýšení cen určených vstupů ve vymezeném období, nebo c) závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, se pro účely regulace cen pomocí úředně stanovených cen nebo věcného usměrňování cen za ekonomicky oprávněné náklady považují náklady pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady, technologicky nezbytné ostatní přímé a nepřímé náklady a náklady oběhu; při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží,

Podle cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2008, které bylo vydáno podle § 6 zákona o cenách se ceny tepelné energie, kterou se rozumí energie tepla nebo chladu, regulují způsobem věcného usměrňování cen. Do ceny tepelné energie lze v kalendářním roce promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a daň z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu. Veškeré dodavatelem uplatňované ekonomicky oprávněné náklady, které souvisejí s výrobou anebo rozvodem tepelné energie, se zahrnují do ceny tepelné energie (bod 1.1). Ekonomicky oprávněnými náklady v ceně tepelné energie jsou ekonomicky oprávněné náklady nezbytně související s výrobou anebo rozvodem tepelné energie v kalendářním roce, které vycházejí z účetnictví dodavatele tvořeného v souladu s Českými účetními standardy podle zvláštního právního předpisu. Některé ekonomicky oprávněné náklady v ceně tepelné energie včetně stanovení podmínek pro určení jejich výše jsou uvedeny v příloze č. 1 tohoto cenového rozhodnutí (bod 1.2).

Příloha č. 1 ke zmíněnému cenovému rozhodnutí pak rozděluje ekonomicky oprávněné náklady v ceně tepelné energie na náklady proměnné (bod 1) a stálé (bod 2) s tím, že jsou uvedeny v příloze č. 2 tohoto cenového rozhodnutí. Příloha č. 2 obsahuje tabulku, kde jsou demonstrativně vyjmenovány některé proměnné a některé stálé ekonomicky oprávněné náklady. V případě obou těchto kategorií ekonomicky oprávněných nákladů je uvedena i kolonka „Ostatní náklady“.

V příloze č. 1 v bodu 2.10.2 jsou uvedeny náklady, které v ceně tepelné energie nelze uplatnit. S účinností od 1. 1. 2010 do tohoto seznamu přibyla položka pod písm. i) „opravné položky k pohledávkám a odpisy pohledávek“.

K otázce ekonomicky oprávněných nákladů se vyjadřoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 2 Afs 109/2007, na něhož odkazuje jak žalobce tak žalovaný. Nejvyšší správní soud zde uvedl: „*Ekonomicky oprávněnými náklady nutno rozumět náklady, které by řádný hospodář vynaložil, aby zajistil zejména samotnou výrobu tepla, přiměřenou údržbu a reprodukci svého majetku účelně používaného přímo či nepřímo v souvislosti s výrobou tepla, přiměřenou bezpečnost samotné výroby tepla i procesů souvisejících (přínejmenším v míře zákonem předepsané) a přiměřenou míru spolehlivosti dodávek tepla, a také aby dosáhl přiměřeného zisku z této činnosti. Ekonomicky neoprávněnými pak budou náklady, které buď vůbec se samotným procesem výroby tepla nesouvisí nebo náklady, které sice s ním přímo či nepřímo souvisí, ale řádný hospodář by je nevynaložil.*

Systémy dodávání tepla z centrálních zdrojů domácnostem mají síťovou povahu a dodavatel má v určité lokalitě nezřídka dominantní postavení na trhu tepla, neboť zásobuje převážnou většinu domácností v určitém městě, čtvrti či bloku domů. Nahrazení existujícího způsobu vytápění jiným, např. nahrazení vytápění centrálně dodávanou teplou vodou vytápěním elektrickým či kamny nebo jinými lokálními topeništi, pak je ztíženo z důvodů faktických (vysoké náklady domácností na změnu způsobu vytápění, v některých případech technické obtíže spojené s jejím uskutečněním) či právních (majitelé nájemních domů zásobovaných teplem z centrálních zdrojů nemusí z různých důvodů dát nájemcům souhlas s přechodem na jiný způsob vytápění). Všechny tyto skutečnosti ztěžují pozici domácností vůči dodavateli tepla v procesu vyjednávání ceny tepla na trhu touto komoditou a umožňují dosáhnout výrobcí tepla takové ceny, která je v rozporu s představou společnosti o ceně spravedlivé. Výrazem představ společnosti o spravedlivé ceně tepla je pak metoda regulace jeho ceny, která má vést (je otázkou, zda skutečně vede, to však není předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem) k dosažení nižší ceny tepla než takové, jaké by bylo dosaženo na neregulovaném trhu s teplem.

Smyslem a účelem rozlišování ekonomicky oprávněných a ekonomicky neoprávněných nákladů je tedy zajistit, aby dodavatel tepla dodával teplo za cenu nižší, než jaké by dosáhl, pokud by při stanovení ceny využil svého dominantního postavení, avšak takovou, která bude ještě ekonomicky racionální, a samozřejmě bude stanovena i ústavně konformním způsobem. Správní orgán, který posuzuje ekonomickou oprávněnost určitých nákladů, proto při svém rozhodování musí postupovat na základě racionální úvahy. V první řadě si musí ujasnit, zda by dané náklady v konkrétních poměrech kontrolované osoby řádný hospodář vynaložil. Přitom je třeba zohlednit všechny okolnosti a vzít v úvahu i to, že při úvaze o vynaložení určitých nákladů nelze odhadovat budoucí vývoj rozhodných skutečností s naprostou jistotou, takže řádný hospodář bude brát v úvahu i možnost, že dojde k mimořádným či obtížně předvídatelným okolnostem, na které bude muset adekvátně reagovat. Poté, co si správní orgán ujasní, jaké náklady by v konkrétním případě vynaložil řádný hospodář, porovná je s náklady skutečně vynaloženými. Teprve zjistí-li, že skutečně vynaložené náklady v nikoli nevýznamné míře převyšují náklady ekonomicky oprávněné, je zde prostor pro případný postih za správní delikt na úseku cen.“

Z uvedeného má zdejší soud za to, že žalovaný nepochybil, pokud opravnou položku k neuhrazené pohledávce v částce 760 000 Kč za jedním z odběratelů tepelné energie nepovažoval za ekonomicky oprávněný náklad. Podle názoru soudu totiž tento náklad není nákladem, kterým by řádný hospodář zajišťoval *samotnou výrobu tepla, přiměřenou údržbu a reprodukci svého majetku účelně používaného přímo či nepřímo v souvislosti s výrobou tepla, přiměřenou bezpečnost samotné výroby tepla i procesů souvisejících (přinejmenším v míře zákonem předepsané) a přiměřenou míru spolehlivosti dodávek tepla, a také aby dosáhl přiměřeného zisku z této činnosti*. Náklad na neuhrazenou pohledávku pod žádný z uvedených nákladů nespadá, neboť se samotným procesem výroby tepla nesouvisí. Podle názoru soudu se jedná o výdaj, spočívající v neplacení nebo pozdním placení za odebrané dodávky, který je vlastní snad každému druhu podnikání, a který je povinen nést v důsledku podnikatelského rizika téměř každý dodavatel. Soud tedy uzavírá, že opravná položka k neuhrazené pohledávce, byť za odběratelem tepla, se samotným procesem výroby tepla nesouvisí a není tak ekonomicky oprávněným nákladem.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že teprve od 1. 1. 2010 byla příloha č. 1 bod 2.10.2 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2008 doplněna o informaci, že opravné položky k pohledávkám a odpisy pohledávek jsou náklady, které v ceně tepelné energie nelze uplatnit. Tato skutečnost totiž automaticky neznamena, že před tímto datem (a tedy i v rozhodnou dobu) byly opravné položky ekonomicky oprávněnými náklady. Skutečnost, že cenové rozhodnutí pro rok 2009 opravné položky nijak výslovně nereguluje, je pro posouzení otázky, zda se jedná o ekonomicky oprávněný náklad či nikoli, zcela nepodstatná. Cenové rozhodnutí ani prováděcí vyhláška k zákonu o cenách totiž neobsahují taxativní výčet ekonomicky oprávněných nákladů (ty jsou uvedeny pouze demonstrativně) a pro posouzení toho, zda je určitý náklad, který není v cenovém rozhodnutí výslovně uveden, ekonomicky oprávněným či nikoli, je třeba vždy aplikovat příslušnou definici ekonomicky oprávněných nákladů. Tato definice byla v rozhodnou dobu i v období po 1. 1. 2010 stejná. Pokud jde o zařazení opravných položek do bodu 2.10.2 přílohy č. 1 (tj. mezi náklady, které v ceně tepelné energie nelze uplatnit), tak to mohlo sloužit toliko pro vyjasnění, resp. explicitní vyjádření toho, že se o ekonomicky oprávněné náklady skutečně nejedná. Zřejmě totiž docházelo k tomu, že někteří dodavatelé opravné položky k pohledávkám nesprávně vykazovali jako ekonomicky oprávněné náklady, a žalovaný následně v rámci cenových kontrol toto jejich pochybení musel sankcionovat. Tato změna cenového rozhodnutí nijak neměnila charakter předmětného nákladu jako ekonomicky neoprávněného, ale toliko tuto skutečnost explicitně vyjadřovala s cílem omezit množství nesprávně vykazovaných opravných položek. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že se žalovaný dopustil retroaktivní aplikace cenového rozhodnutí a že až od 1.1.2010 se staly opravné položky ekonomicky neoprávněnými náklady. Tento žalobní bod tedy důvodným shledán nebyl.

Pokud jde o námitku žalobce, že za situace, kdy žalovaný opravnou položku odmítá uznat jako ekonomicky oprávněný náklad, bylo by jediným správným postupem navýšit o danou částku položku „Zisk“, neboť jedině tak lze zajistit, aby

podnikání žalobce nebylo ztrátové, tak k ní se zdejší soud vyjádřil výše. Předseda žalovaného se k této námitce, přestože byla uplatněna v rozkladu, nevyjádřil a soud tak jeho rozhodnutí ve vztahu k této otázce shledal nepřezkoumatelným. Nemožnost soudu se k otázce položky zisku vyjádřit je v daném případě umocněna tím, že správní spis neobsahuje regulační výkazy. Jestliže totiž § 2 písm. b) vyhlášky č. 580/1990 Sb. považuje za přiměřený takový zisk, který odpovídá obvyklému zisku dlouhodobě dosahovanému při srovnatelných ekonomických činnostech, který zajišťuje přiměřenou návratnost použitého kapitálu v přiměřeném časovém období, je při posouzení otázky položky „Zisk“ (a jejího navýšení o opravnou položku k pohledávce) nezbytné posoudit přiměřenost zisku žalobce. Jestliže správní spis pro takový postup neobsahuje podklady, nemůže soud tuto námitku posoudit. Shora se soud vyjádřil i k tomu, proč není možné, aby regulačními výkazy provedl důkaz namísto žalovaného.

Podle žalobce žalovaný pochybil i v tom, že jeho námitky, týkající se rozdělení stálých nákladů mezi jednotlivé kalkulace ceny tepelné energie, označil za polemiku, aniž by se jimi věcně zabýval a zdůvodnil, proč je považuje za nedůvěryhodné. S touto námitkou se zdejší soud neztotožnil. Z napadeného rozhodnutí je totiž podle názoru zdejšího soudu dostatečně zřejmé, proč považoval předseda žalovaného tuto žalobcovu argumentaci za nedůvěryhodnou (pokud je v rozhodnutí uvedeno, že ji nedůvěryhodnou neshledává, považuje soud tuto formulaci s ohledem na obsah celého odstavce za zjevnou chybu v psaní). Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí totiž jednoznačně uvádí, že žalobce má obdobné rozdíly ve výších sjednaného příkonu i v kalkulaci pro dodávku z primárního rozvodu. V případě rozdílů mezi příkony v primární části hovoří žalobce o zanedbatelnosti těchto rozdílů, zatímco v případě sekundární části o výkonové ztrátě. Z toho předseda žalovaného dovozuje účelovost a nehodnověrnost tvrzení žalovaného. Takové odůvodnění považuje zdejší soud za srozumitelné a dostatečné.

Žalobce dále namítá, že se předseda žalovaného nevyjádřil k jeho rozkladové námitce, že došlo k porušení jeho práv tím, že až v rozhodnutí napadeném rozkladem uvedl žalovaný, že při dělení stálých nákladů žalobce narozdíl od proměnných nákladů nezohledňuje skutečnost, že při rozvodu tepelné energie dochází k tepelným ztrátám, které se projevují úbytkem distribuovaného množství tepelné energie. Tuto námitku shledal zdejší soud důvodnou. Z napadeného rozhodnutí skutečně není zřejmé, jak se předseda žalovaného k této žalobcově námitce vyjádřil, přestože ji žalobce v rozkladu (na str. 4) uplatnil. Vzhledem k tomu, že zdejší soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, což byl důvod pro jeho zrušení, nezabýval se tedy vlivem právě shledané vady na zákonnost napadeného rozhodnutí a toliko zavázal předsedu žalovaného, aby se touto námitkou řádně zabýval v novém rozhodnutí.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že by pro posouzení způsobu sjednání ceny tepelné energie bylo rozhodující cenové rozhodnutí. Podle žalobce je rozhodující zákon.

K této námitce je třeba uvést, že zákon má vždy přednost před předpisy podzákonými. Rozhodující – v žalobcem nastaveném kontextu - je tedy vždy zákon.

Žalobce je však povinen se řídit nejen zákonem, ale též na základě zákona vydanými prováděcími předpisy (mezi něž patří v daném případě i cenová rozhodnutí). Podmínkou aplikace prováděcích předpisů, a tedy i cenových rozhodnutí, je samozřejmě ta skutečnost, že byly vydány v souladu se zákonem a v jeho mezích. V obecné rovině lze na danou problematiku nahlížet tak, že zákon stanoví základní požadavky a jejich konkretizaci poté ponechává na prováděcích předpisech. Pokud je však určitý podzákonný prováděcí předpis v rozporu se zákonem, je namíste podzákonný právní předpis neaplikovat.

Žalovaný v daném případě dospěl k závěru, že kupní smlouvy, které žalobce uzavřel s městem Louny a Domovem důchodců Louny, neobsahují cenu ani výši jejich složek v souladu s cenovým rozhodnutím č. 7/2008.

Žalobce má za to, že předběžnou cenu sjednal na začátku roku v souladu se zákonem o cenách. Způsob, který použil je podle jeho názoru dostatečně určitý. Podle žalobce nelze vyjádřit cenu konkrétně v Kč/GJ, jak požaduje žalovaný, neboť se cena zemního plynu, která činí cca 95% proměnných nákladů, během roku několikrát mění.

Ve smlouvě uzavřené s městem Louny dne 6. 12. 2005 je uvedeno, že se cena skládá ze základní ceny, která je stanovena přesnou částkou ročně, a z ceny pracovní, která se určuje na základě ceny skutečně spotřebovaného množství zemního plynu, elektrické energie potřebné pro výrobu a dodávku tepelné energie, ceny skutečně spotřebované vody, potřebného pro doplňování soustavy a skutečné výše poplatků za znečištění ovzduší v daném zúčtovacím období. V dodatku ze dne 30. 9. 2008 byl zmíněný článek upravující cenu doplněn tak, že byla sjednána základní cena vztažená na 1 KW instalovaného příkonu, a to na částku 844 Kč/1 kW. Ve vztahu k pracovní ceně zůstala úprava beze změn.

Podle § 2 odst. 1 zákona o cenách se cena sjednává pro zboží vymezené názvem, jednotkou množství a kvalitativními a dodacími nebo jinými podmínkami sjednanými dohodou stran, popřípadě číselným kódem příslušné jednotné klasifikace, pokud tak stanoví zvláštní předpis (dále jen "určené podmínky"). Podle určených podmínek mohou být součástí ceny zcela nebo zčásti náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží, zisk, příslušná daň a clo. Podle odst. 2 tohoto ustanovení dohoda o ceně je dohoda o výši ceny nebo o způsobu, jakým bude cena vytvořena za podmínky, že tento způsob cenu dostatečně určuje.

Podle bodu 3.1 cenového rozhodnutí č. 7/2008 je cena tepelné energie kalkulovaná v souladu s částí (1) a (2) s odběrateli sjednána buď jako jednosložková cena vztažená na jednotkové množství tepelné energie, nebo jako vícesložková cena s proměnnou složkou ceny vztaženou na jednotkové množství tepelné energie a stálými složkami ceny vztaženými na jednotkové množství tepelné energie nebo na jednotku tepelného výkonu, které odpovídají příslušnému rozvodnému nebo odběrnému tepelnému zařízení.

Soud v daném případě souhlasí se žalovaným v tom, že žalobcem sjednaná proměnná složka ceny (žalobcem nazvaná jako cena pracovní) nebyla sjednána určitě, a tedy v souladu s § 2 odst. 1 a 2 zákona o cenách. Předně soud neshledal, že by požadavek na způsob sjednání ceny tepelné energie zakotvený v bodu 3.1 cenového rozhodnutí byl v rozporu se zákonem o cenách nebo jakkoli vybočoval z mezí stanovených tímto zákonem. Naopak podle soudu se jedná toliko o konkretizaci požadavku na způsob sjednání ceny, který je v obecné rovině zakotven v zákoně o cenách, tak, aby byl použitelný na cenu tepelné energie. Žalobce tedy měl při sjednávání ceny tepelné energie postupovat jak podle zákona o cenách, tak podle cenového rozhodnutí č. 7/2008, konkrétně jeho bodu 3.1.

V daném případě žalobce nezpochybňuje závěr žalovaného, že jím sjednaná cena není sjednána v souladu s bodem 3.1 cenového rozhodnutí, neboť proměnná složka ceny není vztažena na jednotkové množství tepelné energie, jak cenové rozhodnutí požaduje. Podle názoru soudu přitom není žalobcem sjednaná proměnná složka ceny ani v souladu s § 2 odst. 2 zákona o cenách, jehož se žalobce dovolává. Pokud uvedené ustanovení připouští sjednat způsob, jakým bude cena vytvořena, pouze za podmínky, že tento způsob cenu dostatečně určuje, nelze považovat za souladné s tímto ustanovením, pokud žalobce způsob sjednání ceny vymezil toliko jednotlivými položkami nákladů (zemního plynu, elektrické energie, vody a výše poplatků za znečištění ovzduší v daném zúčtovacím období), aniž by tyto náklady alespoň v nějaké číselné podobě stanovil. Takovéto sjednání totiž cenu dostatečně neurčuje. Je z něho sice zřejmý způsob, jakým ke stanovení ceny dojde, ale cena z něho není seznatelná ani rámcově. Soud přitom souhlasí se žalovaným, že žalobce měl v případě kolísání ceny paliv a energií, jehož se dovolává v žalobě, postupovat podle bodu 1.1.7. přílohy č. 1 cenového rozhodnutí a tyto ceny v kalendářním roce časově průměrovat. Na tom nic nemění ani nepřesnost průměrkování, na něž upozorňuje žalobce v doplnění žaloby. I nepřesně (orientačně) stanovená cena totiž splňuje požadavek určitosti více, než cena stanovená toliko způsobem jejího určení bez jakéhokoli alespoň orientačního číselného vyjádření. Ani tento žalobní bod tedy nebyl shledán důvodným.

Pokud se žalobce dovolává toho, že žalovaný pominul skutečnost, že základní složka ceny je stanovena v ukazateli Kč/kW, je neměnná a v kupní smlouvě je uvedena konkrétní částkou, nejedná se o skutečnost pro danou věc jakkoli podstatnou. Je třeba totiž uvést, že porušení § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách bylo v daném případě shledáno toliko ve vztahu k nesjednání konkrétní výše proměnné složky ceny tepelné energie a nikoli složky základní.

Žalobce dále nesouhlasí s upravenou kalkulací ceny tepelné energie podle žalovaného. Žalobce má za to, že správně označil vyrobenou a dodanou tepelnou energii položkou „nákup tepelné energie“, neboť jiná vhodná položka v kalkulaci ceny stanovena není. Náзор žalovaného, že je třeba rozdělit všechny náklady na výrobu, není správný a nemá oporu v zákoně.

Soud se i v případě této námitky ztotožnil se žalovaným a v souladu s ním považuje položku „Nákup tepelné energie“ za položku, do níž je třeba uvádět náklady na nakupovanou energii od jiných dodavatelů a nikoli náklady na energii vyráběnou samotným žalobcem, tj. náklady na palivo (zemní plyn), elektřinu a vodu. Tyto náklady mají být podle názoru soudu rozepsány po jednotlivých položkách a obsaženy v položkách „Palivo“, „Elektrická energie“ a „Technologická voda“. Soud ostatně nevidí žádný jiný důvod, proč by tyto položky v tabulce „Kalkulace ceny tepelné energie“, která tvoří přílohu č. 2 cenového rozhodnutí, byly obsaženy. Soud připomíná, že cenové rozhodnutí bylo vydáno na základě zákona o cenách a pro žalobce je tedy závazné.

Nelze přitom souhlasit se žalobcem ani v tom, že by rozepsáním těchto nákladů do samostatných položek žalobce porušil § 78 energetického zákona.

Ustanovení § 78 energetického zákona zní: (1) Povinností držitele licence na výrobu a držitele licence na rozvod je dodávku tepelné energie měřit, vyhodnocovat a účtovat podle skutečných parametrů teplotnosné látky a údajů vlastního měřicího zařízení, které na svůj náklad osadí, zapojí, udržuje a pravidelně ověřuje správnost měření v souladu se zvláštním právním předpisem. Odběratel má právo na ověření správnosti odečtu naměřených hodnot. U domovní předávací stanice lze instalovat měření tepelné energie na vstupu nebo na výstupu z domovní předávací stanice. (2) Má-li odběratel pochybnosti o správnosti údajů měření nebo zjistí-li závadu na měřicím zařízení, má právo požadovat jejich přezkoušení. Držitel licence je povinen na základě odběratelovy písemné žádosti měřicí zařízení do 30 dnů přezkoušet, a je-li vadné, vyměnit. Odběratel je povinen poskytnout k výměně měřicího zařízení nezbytnou součinnost. Je-li na měřicím zařízení zjištěna závada, hradí náklady spojené s jeho přezkoušením a výměnou držitel licence. Není-li závada zjištěna, hradí tyto náklady odběratel. (3) Jakýkoli zásah do měřicího zařízení bez souhlasu jeho vlastníka se zakazuje. (4) Dodavatel má právo měřicí zařízení osadit a zajistit proti neoprávněné manipulaci a provádět pravidelné odečty naměřených hodnot, odběratel je povinen to umožnit. Zjistí-li odběratel porušení měřicího zařízení nebo jeho zajištění, je povinen to neprodleně oznámit dodavateli. (5) Hodnoty naměřené a zjištěné dodavatelem a ceny v místě měření tvoří náklady na tepelnou energii, které se rozúčtují mezi konečné spotřebitele, jimiž jsou uživatelé bytů a nebytových prostorů. (6) Při dodávce teplé vody společně přepravované pro více odběrných míst zajistí držitel licence do 1. září 2011 v každém odběrném místě dodávky měření dodaného množství teplé vody pro účely poměrného rozdělení nákladů na tepelnou energii na její přípravu a rozvod na jednotlivá odběrná místa podle § 76 odst. 3 písm. e). Dojde-li k dohodě o způsobu rozdělení nákladů na jednotlivá odběrná místa mezi všemi odběrateli připojenými na předávací stanici a dodavatelem, povinnost tohoto měření nevzniká. (7) Při společné přípravě teplé vody pro více odběratelů nelze měření instalované odběrateli použít pro stanovení množství dodávané tepelné energie. (8) Společné odběrné tepelné zařízení pro dodávku tepelné energie v jednom objektu je součástí tohoto objektu. Předávací stanice může být i ve vlastnictví dodavatele tepla, pokud tak bylo s vlastníkem objektu dohodnuto.

Z uvedeného soudu nijak neplyne, že by citované ustanovení žalobci zakazovalo rozepisovat náklady po jednotlivých položkách, jak požaduje příloha č. 2 cenového rozhodnutí. Navíc, jak správně uvádí žalovaný, zmíněné ustanovení energetického zákona se vztahuje k povinnosti měření dodávek tepelné energie odběratelům.

Žalobce dále zpochybňuje údaje ve sloupci 4 tabulky v Protokolu č. 01560/2009-ERÚ.

Pokud jde o údaj 891,48 Kč/kW uvedený v kolonce stálá složka ceny z domovních předávacích stanic, tak se podle žalobce má jednat o podíl hodnoty 2 684 213 Kč a 2200 kW, což je 1220,09 Kč/kW. Jestliže žalovaný používá ke stanovení této hodnoty absolutních částek ze sloupce 4, pak podíl nečiní 40%, ale 44,88%. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný nevysvětlil, jak dospěl k částce 570,07 Kč/GJ, resp. proč byla proměnná složka navýšena o část stálých nákladů a zisku.

Žalovaný k těmto námitkám, společně žalobcem uplatněným i v rozkladu, uvedl ve druhostupňovém rozhodnutí, že výše stálých nákladů a zisku uplatněných žalobcem ve stálé složce ceny v sekundární části soustavy CZT nebyla kontrolními pracovníky rozporována a byla ponechána v původní výši 891,48 Kč/kW a obsahuje 1 961 251 Kč ze stálých nákladů ($891,48 \text{ Kč/kW} \times 2200 \text{ kW}$). Proměnná složka byla vypočtena tak, že obsahuje zbývající část stálých nákladů a zisku a proměnné náklady a je v celkové výši 4 018 979 ($2\,684\,213 - 1\,961\,251 + 3\,296\,016$), což při množství 7 050 GJ činí 570,07 Kč/GJ ($4\,018\,979 \text{ Kč} / 7\,050 \text{ GJ}$). Stálá složka ceny tepelné energie je pak ve výši 32,8 % z celkových nákladů a zisku.

Předně se soud zabýval otázkou, zda žalovaný dostatečně vypořádal žalobcovy námitky ve vztahu k částkám 891,48 Kč/kW a 570,07 Kč/GJ uplatněné v rozkladu, a dospěl k závěru, že nikoli. Pokud žalobce v rozkladu namítal, že namísto údaje 891,48 Kč/kW uvedeného žalovaným v kolonce stálá složka ceny z domovních předávacích stanic, měla být uvedena částka 1220,09 Kč/kW jako podíl hodnoty 2 684 213 Kč a 2200 kW, nijak se předseda žalovaného k této otázce nevyjádřil. Je zřejmé, že žalobce částku 891,48 Kč/kW získal tak, že vydělil jím stanovené stálé náklady a zisk v částce 2 139 546 Kč částkou 2400 kW. Pokud žalovaný oba zmíněné údaje (tj. jak 2 139 546 Kč tak 2400 kW) změnil (upravil) a pokud žalobce částku 891,48 Kč/kW vypočetl na základě těchto změněných údajů, bylo namístě žalobci k jeho rozkladové námitce vysvětlit, proč žalovaný neupravil i částku 891,48 Kč/kW, resp. na základě čeho ji ponechal ve výši stanovené žalobcem. Pokud tak žalovaný neučinil, není jeho rozhodnutí řádně odůvodněno, neboť z něho není zřejmé, jakým způsobem se vypořádal se žalobcovými námitkami uplatněnými v rozkladu, ani to, proč částku 891,48 Kč/kW ponechal tak, jak ji žalobce stanovil, přestože částky, z nichž žalobce při výpočtu vycházel, změnil.

Obdobně se žalovaný nedostatečně zabýval i otázkou stanovení proměnné složky ceny ve výši 570,07 Kč/GJ. Vůbec se totiž nevyslovil k tomu, proč byla proměnná složka navýšena o část stálých nákladů a zisku. Z rozhodnutí předsedy

žalovaného je přitom zřejmé, že žalovaný proměnnou složky vypočetl tak, že obsahuje „zbývající část stálých nákladů a zisku a proměnné náklady“, není zde však uvedeno, proč k takovému kroku žalovaný přistoupil. Za situace, kdy žalobce v rozkladu namítal, že proměnná složka má být vypočtena jako podíl proměnných nákladů a množství tepelné energie, měl se předseda žalovaného k této otázce vyslovit a jednoznačně uvést, proč se žalobce mýlí.

Pokud tedy jde o částky 891,48 Kč/kW a 570,07 Kč/GJ uvedené v tabulce v protokolu č. 01560/2009-ERÚ, tak jejich výše byly žalobcem v rozkladu zpochybněny a předseda žalovaného se těmito námitkami v napadeném rozhodnutí řádně nezabýval a nevypořádal je. Z napadeného rozhodnutí je sice zřejmý způsob, jakým žalovaný k těmto částkám dopěl, není zde však nijak uvedeno, na základě čeho postupoval, ani proč žalobce zvolený způsob je nesprávný.

IV. Závěr

Zdejší soud tedy uzavírá, že shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve správním spisu oporu. To je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Žalovaný tedy v novém řízení vypořádá námitku týkající se navýšení položky „Zisk“ a opatří k tomu do spisu potřebné podklady. Současně nechť řádně vypořádá veškeré v rozkladu uplatněné námitky, u nichž zdejší soud shledal, že k jejich řádnému vypořádání nedošlo.

Zdejší soud žalovaného rovněž upozorňuje na to, že při formulaci výroků o správním deliktu je zásadně (tj. tam, kde to povaha deliktu nevylučuje) nutno respektovat usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS, podle něhož výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Zdejší soud má totiž za to, že výrok pod bodem 4. prvostupňového rozhodnutí právě popsánému požadavku neodpovídá, neboť v něm není specifikována smlouva o dodávce tepelné energie, ani odběratel, s nimiž měla být uzavřena. Tuto skutečnost však žalobce v žalobě nenamítal a soud k ní z úřední povinnosti přihlédnout nemůže.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšným, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci tedy zdejší soud přiznal náklady řízení proti žalovanému ve výši 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek společně s náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky – po 2 100,- Kč společně se třemi režijními paušály po 300,- Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, s navýšením o částku odpovídající DPH,

celkem tedy ve výši 10 640,- Kč. K zaplacení zdejší soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 12.4.2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová